

Forslagets to sidste punkter, om rådgivning og betaling for tolk i forbindelse med vielser, kan vi støtte. I det store og hele synes vi, der er en god balance i forslaget. Det er ikke nær så vidtgående, som man kunne have frygtet.

Vi vil fra konservativ side gerne have ændret nogle punkter. Andre vil vi gerne have undersøgt. Men vi vil konstruktivt bidrage til det fortsatte udvalgsarbejde, og vi håber, at ministeren vil overveje vores forslag konstruktivt på samme facon, så vi kan nå til et rimeligt resultat.

Margrete Auken (SF):

Det lovforslag, vi har til behandling i dag, er jo et af dem, som giver anledning til en strøm af henvendelser, og man kan godt en gang imellem næsten føle sig som et barn, der bliver revet i af to forældre. Der bliver i hvert fald skubbet fra begge sider. Så det kan vel egentlig være det, der er grunden til, at man stiller sig herop.

Bla. på baggrund af de voldsomme interesser, der er udtrykt i den strøm af henvendelser, der kommer til os, vil jeg godt indledningsvis sige tak til ministeren og tak til udvalget for et forslag, som vi i SF i det store og hele finder godt, afbalanceret og rimeligt. Det er klart, at der er steder, som man kan forbedre, og steder, hvor man kan sige, at vi skal følge en udvikling. Det er f.eks. slående, når man diskuterer, hvorfor vi ikke gør mere for at sikre, at det er faderen, der får forældremyndigheden i de tilfælde, hvor der er konflikter, eller hvordan man tillægger den – hvor det jo er glimrende argumenter, der fremføres i bemærkningerne med statistikken – at det i alle de tilfælde, hvor forældrene enes om, at den ene skal have forældremyndigheden, er det i 90 pct. af tilfældene moderen, der får den. Det er med til at vise, at der altså er nogle strukturer og mønstre, som det ikke kan være rigtigt at lovgivningen skal gribe ind over for. Lovgivningen skal altså på sådan nogle punkter her være tilpasset de livsformer, folk har.

På andre punkter kan vi sige nøjagtig det samme. Det kan blive ved med at undre én, at de mange fædre, der klager over deres svage retsstilling, ikke gør lidt mere for at blive gift. Jeg kan altså ikke svare på, hvorfor de ikke gør det, for jeg synes, det er underligt, når de har en så selvfølgelig mulighed. Det kan ikke hver eneste gang være, fordi moderen ikke vil giftes. Jeg tror ikke på det. Det svarer heller ikke til de erfaringer, jeg i øvrigt har fået ved at snakke med forældre, hvad jeg tit har gjort i forbindelse

med dåb, og hvor jeg gang på gang må konstatere, at selv om forældrene er blevet ét kød – det ligger der jo i det – synes de stadig væk, de har endnu en frihedsmulighed.

Det kan man skændes med forældrene om, men det skal jo ikke betyde, at vi ikke går ind og hjælper barnet, som i forhold til alt det, der er blevet sagt her, og som vi også vil støtte, har ret til at have to forældre og har ret til at have så meget kontakt med dem, som det kan lade sig gøre.

Jeg vil godt her indføje en lille bemærkning om, at jeg synes, det er på tide, at vi nu – også lidt i forlængelse af, hvad Venstres ordfører sagde – får ordet samværsret knyttet til barnet og ikke til forældrene, sådan at man siger, at det er barnet, der har en samværsret, og altså forældrene, der har pligter i forhold til det. Det vil også tydeliggøre, hvad det er, denne lov skal dreje sig om, for den handler altså ikke om forældrenes rettigheder, men om barnets rettigheder over for to forældre, der ikke kan enes.

Jeg synes også, man nogle gange i diskussionen glemmer, at vi står over for et så konfliktfyldt område, at der under alle omstændigheder skal nænsomme, følsomme og indimellem meget brutale løsninger til, men at det i en masse tilfælde er umuligt at lave principløsninger. Der er én, som flere gange har foreslået over for mig, at hvis den ene af forældrene f.eks. saboterede samarbejdet eller var dårlig til det, skulle forældremyndigheden automatisk tilfalde den anden, og det kunne også lyde meget rimeligt, men sådan hænger verden jo heller ikke sammen. Der er jo masser af tilfælde, hvor der kan være en grund til, at den ene part ikke vil have med den anden at gøre, og så skal man finde ud af, hvordan man håndterer den situation; men det kan ikke være noget, vi kan lave pr. automatik.

Sådan som problemerne er i øjeblikket, synes jeg, den fælles forældremyndighed har haft nogle svagheder, som lovforslaget på en række punkter retter op på. Der har været for svag en stilling for faderen, hvis ikke der var indgået en aftale, og hvis de ikke havde boet sammen. Jeg synes, det er rigtigt, at man nu laver den bestemmelse, at hvis de har boet sammen i længere tid, tager vi hensyn til det. Så bliver de lige stillet, selv om de har fjumret i det med at få lavet en fælles forældremyndighed.

Jeg vil gerne vide: Ved man noget om, hvorfor de ikke har gjort det? Nu er det 9 år siden, loven blev lavet. Hvorfor får de ikke den sag i